

ὅτι λόγος ἀποχρῶν δὲν ὑπάρχει αὐτός· διότι ὑπάρχει ἐν Πελοποννήσῳ πόλις καλουμένη Τριφυλλία, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ καὶ ἀλλαγῶν; Πλείστας συνωνύμους πόλεις καὶ χώρας δύναμαι νὰ ἀναφέρω ἐνταῦθα, ἀλλὰ διὰ τὸ σύντομον παραλείπω· ὅτι δὲ τὸ *Melotides* καὶ *Melotitem* ὀρθῶς εἰς τὸ *Molossidis* ἐτρέπη, ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς συνεχείας τῆς ἱστορίας τοῦ Λιβίου, καθ' ἣν ἀναφέρεται ὅτι ὁ Βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας Φίλιππος, τραπείς ἐν τῇ μάχῃ τῇ παρὰ τοῖς στενοῖς τῆς Ἠπείρου γενομένη, ὠπισθοχώρησεν εἰς Τριφυλλίαν βυβλίζων διὰ τῆς Μολοσσίδος, ἐν ἣ εἶχε τοὺς ἑαυτοῦ φίλους καὶ τῶν Ῥωμαίων ἐχθροὺς Θεόδοτον, Ἀντίνοον καὶ Κέραλον, ὡς καὶ ὁ στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων ἐβάδιζε διὰ τῆς Δρυοπίδος, ὅπου ὠδήγουν αὐτὸν οἱ φίλοι του Νέστορ ὁ Κρώπιος ὁ Φωνωτὸς καὶ Χάροψ ὁ Φοινικεύς. Ἄρα φυσικώτατα ἐνταῦθα πρόκειται περὶ Μολοσσίδος καὶ οὐχὶ περὶ Μηλωτίδος, ὡς ἐκ τῆς ἐσφαλμένης γραφῆς προκύπτει· διὰ τῆς Μολοσσίδος χώρας ἐβάδισεν ὁ Φίλιππος καὶ ὄχι διὰ τῆς Μηλωτίδος τῶν Ἑλυμαιωτῶν· διότι ὁ πόλεμος ἐγένετο παρὰ τῷ Ἄῳ καὶ οὐχὶ παρὰ τοῖς Ἑλύμοις. Τοῦτο πλέον εἶναι κατάδηλον, τὸ γ' ἐπ' ἐμοί, καὶ πλείονων οὐ χρήζει. Ἀλλὰ πρὸς πλείονα πίστιν ὅτι ἡ Μολοσσὶς ἔκειτο ἐντεῦθεν τοῦ Ἄῳ καὶ παρ' αὐτῷ μάλιστα, καὶ κατὰ συνέπειαν ὅτι πάνυ ἀρμοδίως διωρθώθη τὸ ἐν λόγῳ χωρίον, παραθέτομεν ἐνταῦθα καὶ ἐκ δευτέρου τὸ ἐπόμενον χωρίον τοῦ αὐτοῦ μεγάλου ἱστορικοῦ· «*Illyrico cum reliquo exerxitu in Epirum est profectus, ubi prima Fanota ei dedita, tota multitudine cum inculis obviam effusa; hic praesidio imposito in Molossidem transgressus, cuias oppidis praeter Passaronem, et Tegmonem, et Phylacem, et Horreum receptis; primam ad Passaromem ducit, ect. ect.*» Βλέπομεν λοιπὸν ἐνταῦθα, ὅτι ὁ στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων Ἀνίκιος μετὰ τὴν παραλαβὴν τῆς πόλεως Φωνωτῆς, ἀμέσως ἐπέρασεν εἰς τὴν Μολοσσίδα εἰς *Molossidem transgressus*, καὶ ὄχι εἰς τὴν Μηλωτίδα· διότι εἰ οὕτως εἶχεν, ἦν ἔν γε γραμμένον καὶ ἐνταῦθα (καθὸ περὶ τῶν αὐτῶν μερῶν πρόκειται) *in Melotidem transgressus*. Ἄρα λίαν καλῶς διωρθώθη τὸ *Melotides* εἰς *Molossidem*, καθότι περὶ τῆς Μολοσσίδος πρόκειται, ἐντεῦθεν ἐκ τοῦ Ἄῳ ἀρχομένης καὶ μέχρι τῆς Πίνδου ἐπεκτεινομένης, καὶ τῶν παραλίων ἀκόμη τοῦ Ἰονίου ἐν τῇ ἀκμῇ τῶν Μολοσσῶν. Ἀντεστάθησαν δὲ τοῖς Ῥωμαίοις μόναι αἱ πόλεις, Πασσαρῶν, Τέκμων, Φυλάκη καὶ Ὀρρέιον. Ἀλλὰ κατὰ τῆς Πασσαρῶνος πρῶτον ἐξεστράτευσεν κτλ. Ὅτι δ' ἡ Μολοσσὶς παρὰ τῇ Ἰλλυρίᾳ ἐνταῦθα μεθόριον εἶχε τὸν Ἄῳ ποταμὸν, ἀρκετὰ ἐκφραστικὸν εἶναι τὸ «*transgressus*» τοῦ Λιβίου καὶ ἀποσιωπῶ.

Τὸ δὲ *montes* ἀπαντᾷ εἰς τινὰς ἐκδόσεις καὶ ἐν ἐνικῷ ἀριθμῷ *montem*.

Τὸ δὲ *Lyncon* ἀπαντᾷ καὶ «*Lingon*» κατ' ἐμὲ ὅμως προτιμητέα ἢ γραφὴ «*Lyngon*», ὡς ἔχουσα σχέσιν μὲ τὴν ῥίζαν «*λύγξ*» ἐξ οὗ ἴσως παρωνομάσθη καὶ τὸ ὄρος τῆς Ἠπείρου τοῦτο. Οἱ Λατῖνοι, ὡς γνωστὸν, τὰ Ἑλληνικὰ ὀνόματα μετεχειρίζοντο ἐν τοῖς συγγράμμασιν αὐτῶν τοῖς περὶ Ἑλληνικῶν πραγμάτων πραγματευομένοις· τῆς δὲ γραφῆς «*Λόγκον*» μᾶλλον ἢ «*Λίγκον*» ἔστιν ὀρθοτέρη. Δ. Π.

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΓΑΜΒΡΟΣ.

(Τίτλος. Ἰδε φυλλάδ. 454.)

Δ'.

Ἀνεξήγητος ἦτο ἡ κατάστασις τοῦ τε νοῦς καὶ τῆς καρδίας τοῦ μαρκεσίου ἐν τῷ διαστήματι τῶν μετὰ ταῦτα ἡμερῶν. Οὐδεμίαν ἄλλην σκέψιν ἦτο προσιτὴ εἰς αὐτὸν, ἐκτὸς ταύτης καὶ μόνης· ἢ νὰ σβέσῃ τὸν ὑπὲρ τῆς Σοφίας ἔρωτά του καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν Λευκὴν, ἢ ν' ἀναχωρήσῃ καὶ νὰ ζήσῃ κατάκλειστος διὰ βίου εἰς τὸ ὑποστατικόν του χωρὶς ποτε νὰ γευθῇ τὰς ἡδονὰς τοῦ γάμου. Εἰ δὲ ποτε ἐγεννᾶτο εἰς τὸν νοῦν τοῦ ἄλλος τις τρόπος, ἀπέκρουε μετὰ σπουδῆς αὐτὸν, διότι κατὰ τὰς κρίσεις ὥρας τῆς καρδίας καὶ αἱ εὐγενέστεραι φύσεις πλανῶνται.

Ἀλλὰ πῶς ν' ἀποκρούσῃ τὰς ὁρμὰς τῆς καρδίας του, ὁρμὰς τρομερωτάτας συνήθως, ὡσάκις ἀργοπορῶσι νὰ ἐκτραγῶσι; Πλὴν τούτου αἱ στιγμαὶ ἐκείναι ἦσαν στιγμαὶ νεότητος· τίς δὲν ἐνθουσιᾷ εὐρισκόμενος εἰς τὸ ἔαρ τοῦ βίου αὐτοῦ;

Συνεχῶς ἐπεδίδετο μόνος εἰς περιπάτους φέρων τὰ βήματα πρὸς τὸ σχολεῖον τῆς Σοφίας· ἔλεγε δὲ πάντοτε δικαιολογούμενος ὅτι εἶχεν ἀνάγκην νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ χωρίον ὅπως ἀγοράσῃ τι, ἀλλὰ δὲν εἰσῆρχετο εἰς τὴν οἰκίαν της. Πόσον ἐπεθύμει νὰ τὴν ἴδῃ, νὰ τὴν ἀρπάσῃ ὡς ἀρπάζει ὁ αἰτὸς τὸ θυμὸν αὐτοῦ, νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὰ βῆθη τῆς ἐξοχῆς του καὶ νὰ ζήσῃ μακρὰν τοῦ κόσμου μετ' αὐτῆς!

Μίαν τῶν ἡμερῶν, περιφερόμενος εἰς τὴν πεδιάδα μεθύων ὅλως ὑπὸ ἔρωτος, διευθύνθη ἀσυλλογίστως πρὸς τὸ σχολεῖον τοῦ πατρὸς τῆς Σοφίας, καὶ εἰσελθὼν εὗρεν αὐτὸν περιποιούμενον τὸ κηπάριόν του. Ἄμα ἰδὼν αὐτὸν ὁ κύρ Γρηγόριος, ἐξέβαλε τὸ μαῦρον πιλίδιον του καὶ εἶπε·

— Κ. μαρκίων, σὲ προσκυνῶ!

Οὗτος δὲ σταματήσας ἠρυθρίασε καὶ ἐψιθύρισεν·

— Ἐπειδὴ διέβαινα πλησίον τῆς οἰκίας σας ἠθέλησα νὰ σᾶς καλημερήσω.

— Καλῶς ὠρίσετε, Κ. μαρκίων, καλῶς ὠρίσετε. Βλέπετε ὅτι ἐνῶ ἀναπαύονται τὰ παιδιά, Κ. μαρκίων, καταγίνομαι καὶ ἐγὼ εἰς τὸν μικρὸν μου κῆπον. . . Συγχωρήσατε νὰ ὑπάγω νὰ καλέσω τὴν κόρην μου. . .

— Ὄχι, ὑπέλαβεν ὁ μαρκίων ἐνδοῦς εἰς ὑπεράνθρωπον ἀληθῶς συναίσθησιν τιμῆς, ὄχι, διότι θ' ἀναχωρήσω μετ' ὀλίγον.

Μόλις δὲ κατώρθωσε νὰ ἐρωτήσῃ

— Εἶναι καλὰ;

— Μάλιστα, πάντοτε καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ γέρον. Συγχωρήσατέ με νὰ σᾶς παρουσιάσω ἕνα τῶν ἀρχαίων μου μαθητῶν, τὸν ἀνεψιὸν τῆς κομήσσης Λαφάρ, νεωστὶ ἐλθόντα ἐκ Παρισίων, τὸν Κ. Ἀρμάν δὲ Σερουί. Φίλτατέ μου Ἀρμάν, εἶναι ὁ μαρκίων δὲ Κρεμάν.

Καὶ τότε πρῶτον εἶδεν ὁ μαρκίων τὸν νέον ἀτενίζοντα μετὰ πολλῆς περιεργείας αὐτὸν, καὶ φινόμενον ὅτι ἐπεθύμει ν' ἀναχωρήσῃ.

Ἄντεχαιρετίσθησαν δὲ καὶ οἱ δύο· καὶ ὁ μὲν μαρκίων, ἀκούσας τὸ ὄνομα τῆς ἀδελφῆς τῆς Λευκῆς, ἠσθάνθη τι ἀνεξήγητον, ὁ δὲ νέος ἐφαίνετο ἐξερευνῶν τὴν καρδίαν ἐκαίνοῦ· καὶ οἱ δύο ὁμοῦς ἦσαν προφανῶς δυσηρεστημένοι διὰ τὴν συνάντησιν. Μετ' ὀλίγον ὁ νέος ἀνεχώρησεν.

— Ἀξιόλογος καὶ γενναία καρδία! εἶπεν ὁ κύρ Γρηγόριος ἰδὼν τὸν νέον διευθυνόμενον πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς Κ. Λαφάρ.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ μαρκίων, ἔχει εὐγενὲς ἦθος· δὲν ὁμοιάζει ὁμοῦς τὴν ἀδελφὴν του. Λέγουν ὅτι παραγαπᾷ τὸν κόσμον καὶ ὅτι εἶναι ἄσωτος.

— Ναί. . . διὰ νὰ λησμονήσῃ ἴσως. . . Εἶναι φύσει γενναῖος ὡς ὅλοι ὅσοι δὲν ἐγνώρισαν ἀκόμη τὴν κακίαν τοῦ κόσμου. . . Ἀληθινὰ, Κ. μαρκίων, σεῖς ὅστις γνωρίζετε ἀσφαλῆστατα τὰ ζητήματα τὰ ὅποια ἀποβλέπουν εἰς τὰ τῆς εὐγενείας, νομίζετε ὅτι εὐγενῆς τις παρεκτρέπεται ὑπανδρευόμενος νέον ἔχουσαν μὲν πνεῦμα καὶ καρδίαν, ἀλλὰ εὐτελοῦς καταγωγῆς;

Ὁ Κ. Κρεμάν ὠχρίασας ἠτένισε τὸν διδάσκαλον· διὸ ἐνευσε τοὺς ὀφθαλμοὺς παρευθὺς ὡς ἐνώπιον ἐξυδερκοῦς δικαστοῦ καὶ ἐσιώπησεν.

— Ἴσια ἴσια αὐτὸ ἐσυζητοῦμεν μὲ τὸν ἀρχαῖον μαθητὴν, ἐξηκολούθησεν ὁ κύρ Γρηγόριος.

— Κατὰ τὰς περιστάσεις. . . ἐψιθύρισεν ὁ μαρκίων ἔντρομος καὶ δισταζών.

— Κατὰ τὰς περιστάσεις;

— Ἐάν, ἀπεκρίθη ὁ μαρκίων, γίνεται χάριν χρημάτων, ὁ εὐγενὴς ἐξευτελίζει τὸ γένος του.

— Ἐάν ὁμοῦς δὲν γίνεται χάριν χρημάτων;

— Καὶ διατί, ἠρώτησεν ὁ μαρκίων, ὁ ἀρχαῖος μαθητὴς σας ἐσυζήτει τὸ ἀντικείμενον αὐτό;

— Διότι τρελλαίνεται διὰ μίαν νέαν ἢ ὅποια δὲν εἶναι εὐγενῆς.

— Καὶ τί τὸν ἀπεκρίθητε; ἠρώτησεν ὁ μαρκίων, μακκαρίζων ἐαυτὸν ὅτι κατώρθωσε νὰ γίνῃ αὐτὸς ἐξεταστής.

— Τὸν ἔλεγα νὰ προσπαθήσῃ νὰ νικήσῃ τὸ αἶσθημά του ἀφοῦ εἶναι δύσκολον νὰ νομιμοποιηθῇ. Τὸν παρέστησα πόσον ψευδεῖς εἶναι αἱ θέσεις ἐκείνων οἱ ὅποιοι καταβαίνουν ἀπὸ τὴν τάξιν των, καὶ πόσον μάλιστα δυσάρεστος εἶναι ἡ τῆς νέας, ἣτις θὰ εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ παλαίῃ πρὸς τὰς προλήψεις τῆς νέας οἰκογενείας τῆς. . . ἐκτὸς μόνον ἂν δοθῇ εἰλικρινῶς ἡ συγκατάθεσις τῶν ἄλλων. . . Ἐνδέχεται μάλιστα ἡ τοιαύτη συγγένεια νὰ βλάβῃ καὶ τῆς ἀδελφῆς τῆς τὴν ἀποκατάστασιν. . . Σὺ, Κ. μαρκίων, θὰ ἐδέχεσο ὡς γυναικιδέλφην νέαν κόρην, καὶ μὲν ὠραίαν καὶ καλῶς ἀνετετραμμένην, ἀλλὰ κατωτέρας οἰκογενείας. Ἴδου τί θέλω νὰ μάθω ἀπὸ σᾶς.

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθετε τὴν ἰδικὴν μου γνώμην;

— Βέβαια, διότι ἡ γνώμη σας ἔχει πολλὴν ἀξίαν, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ ὁ νέος θὰ συμμορφωθῇ με αὐτήν. . . ἂν καὶ χάνει τὸν νοῦν του διὰ τὴν νέαν.

— Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν τιμὴν. Ἡ οἰκογένεια τῆς νέας εἶναι ἔντιμος.

— Ὡ! ναί, ἐντιμοτάτη, καὶ ἔχει ἄπειρα πλεονεκτήματα. Ὁ παλαιός μου μαθητὴς τὴν ἀγαπᾷ πρὸ πολλῶν χρόνων, καὶ εἰς μάτην κατεπολέμησε τὸ πάθος του.

Ὁ μαρκίων ὠχρίασεν ἐκ νέου καὶ τὰ γόνατά του ἐλύθησαν· ἠθέλησε νὰ ὀμιλήσῃ καὶ δὲν ἠμπόρεσε, διότι τρομερὰ ἰδέξ ἐπῆλθεν εἰς τὴν κεφαλὴν του. Ὁ νέος Σερουί, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ἀνετράφη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κύρ Γρηγορίου. . . ἦτο μόλις δύο ἢ τρεῖς ἔτη πλέον ἠλικιωμένος ἀπὸ τὴν Σοφίαν. . . Δὲν ἦτο λοιπὸν δυνατόν νὰ τὴν βλέπῃ καθ' ἑκάστην χωρὶς νὰ τὴν ἀγαπήσῃ. Καὶ ἀφοῦ τὴν ἠγάπησεν, ἦτο πλέον δυνατόν νὰ τὴν λησμονήσῃ; Τρομερὸς πόνος ἐκυρίευσε τὴν καρδίαν του, καὶ καταβαλὼν μέγα ἀγῶνα ἀπεκρίθη.

— Ναί. . . εἶναι ὠραία. . . εἰς μάτην ἐπροσπάθησε νὰ νικήσῃ τὸ πάθος του. . .

Καὶ αἰσθανθεῖς ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ μείνῃ περιπλέον χωρὶς νὰ προδώσῃ τὸ αἶσθημά του, ἀνεχώρησεν ἀμέσως εἰπών·

— Μὲ συγχωρεῖτε, μὲ περιμένουν.

Ὁ κύρ Γρηγόριος ἠθέλησε νὰ τὸν συνοδεύσῃ μέχρι τῆς θύρας, ἀλλ' αὐτὸς ἔτρεχεν ὡς τρελλός.

— Παράδοξος ἄνθρωπος! εἶπεν ὁ διδάσκαλος· φοβοῦμαι ὅτι ἡ Λευκὴ δὲν θὰ καλοπεράσῃ μαζὶ του.

Ε΄.

Ὅτε ὁ μαρκίων ἐφθασε τρέχων εἰς τὴν πεδιάδα ἐστάθη, θέλων νὰ συλλογισθῇ τί ἐπραξε καὶ τί ἐ-

πρεπε να πράξει. Αλλά πού ιδέα εις την κεφαλήν του; ήθάνετο ότι υπερηγάπη την Σοφίαν πρό τινων ημερών, άλλ' ότι και άλλος νεώτερος έχων επίσης ευγένειαν την ειδο πρό πολλού, και ότι ίσως θ' ανταγκάπτο. Η ιδέα αυτή έδεκαπλασίασε διαμιάς την συμπάθειάν του.

— Ότε την είδα, έλεγε καθ' έαυτόν, εις τὸ χωρίον, είδα ότι είναι απόκρυφος θησαυρός· τώρα τὸν θησαυρόν μου με τὸν ἀρπάζουν!..

Τοιαῦτα ἀναλογιζόμενος έτρεχεν εἰς τὸν κτήριον, και μόλις τὸ έσπέρας ήλθεν εις τοῦ βαρόνου.

— Εἰρήκα, ειπεν εις αὐτόν, ἀναχωρῶ ἀμεταθέτως αὐρίον τὸ πρῶτ' εἶναι ἀδύνατον νὰ νικήσω την ἀγάπην μου.

— Κι. . .

— Έννοῶ την δύναμιν τοῦ πάθους μου ἀπὸ την δύναμιν τῆς ζηλοτυπίας μου. Σήμερον, παρκαυρόμενος ἀπὸ την καρδίαν μου, ὑπῆγα εις τοῦ κυρ Γρηγορίου. . .

— Κι είδες την Σοφίαν;

— Όχι. . . δὲν ήθέλητα· είδα μόνον τὸν Ἄρμάν Σερύ.

— Κι. . . .

— Κι ὁ κυρ Γρηγόριος με έκαμε μίαν ἐρώτησιν, ποίος ιδέας ήμην διὰ ένα ευγενή θέλοντα νὰ ὑπανδρευθῆ νέαν μικρῆς καταγωγῆς· έννοεῖς;

— Όχι. . . νομίζεις ότι εκπατάλασε τί τρέχει εις την καρδίαν σου; . .

— Τὸ εἰσέβηθην κατ' ἀρχάς· μετὰ ταῦτα ὁμως ένόησα ότι ὁ νέος ἀγαπᾷ την Σοφίαν, ότι θέλει νὰ την ὑπανδρευθῆ, και ότι ζητεῖ την γνώμην μου ὡς μέλλοντος συζύγου τῆς Δευκῆς. . . Ἄ! ὅποιον δυστύχημα!

— Ἄ! φίλε μου Εἰδουάρδε, ήπατήθης· ή φαντασία σου σὲ παρκαφέρει. Ὁ Ἄρμάν οὗτ' ένθουμείται την Σοφίαν· ἀγκάπῃ εις Παρισίους μίαν νέαν ὡραισιότατην και καλῶς ἀνατετραμμένην, ὡς έμαθθ.

— Ἄ! ἀνεφώνησε σκιρτῶν ὑπὸ χάρῆς ὁ μαρκίων, εις τοὺς Παρισίους!

— Ναι. Και θὰ ήθέλησεν, ὑποθέτω, όταν έμαθθ ότι θὰ ὑπανδρευθῆς την ἀδελφὴν του ν' ἀκούσθ την γνώμην σου.

Την έπιούσαν ὁ Κ. και ή Κ. Τορσίλ συνώδευσαν τὸν φίλον αὐτῶν μέχρι τοῦ μέρους ὅπου έμελλε νὰ ίππεύσθ ὅπως ἀναχωρήσθ.

— Εἶπέ, ειπεν ὁ μαρκίων πρὸς τὸν βαρόνον, ότι διὰ κατεπίγουσαν ὑπόθεσιν έπρεπεν ἀφεύκτως νὰ έπιστρέψω. . . Σεῖς δὲ, κυρίκ, ειπέτε ότι μετ' εἰλίγον θὰ έλθω. . . Κι όταν ὑπάγω εις την οἰκίαν μου θ' ἀφῶσθήσω. . . Δικαιολογήσατέ με ὅπως θέλετε. Πιστεύω ὁμως με τὰ σωστά μου ότι θ' ἀποθάνω και ότι δὲν θὰ εἰςανακίδωθῶμεν πλέον.

— Έλα, μὴ τρέλλαις! Θὰ έπιστρέψης με την καρδίαν ίατρουμένην.

Ὁ δὲ μαρκίων έσεισε την κεφαλήν, ἀνεπήδησεν εις τὸν ἵππον και έγεινεν ἄφαντος. Ὅτε δὲ διέβη ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ κυρ Γρηγορίου, δὲν ἀνεχαίτισσε μὲν τὸν ἵππον τρέχοντα, εἰδάκρυσεν ὁμως.

Γ.

Μετὰ τρεῖς ήμέρας ὁ μαρκίων εκάθητο εις την αἴθουσαν τῆς έξοχῆς του, κατέναντι τῆς γραίας θείας του. Θὰ έλεγεσ ότι εἰγήρασε δέκα έτη περισσότερα. Φῶς ἀμυδρὸν εἰφώτιζεν αὐτούς. Και ή μὲν γραία ένηθεν, εκείνος δὲ ήτένιζε με βλέμμα ἄτονον τὸ μέρος ὅπου ήσαν τὰ οἰκόσημά του.

— Εἰδουάρδε μου, έλεγεν ή έννενηκοντούτις γραία, πρέπει νὰ ὑπανδρευθῆς.

Πρὸ πολλού ή γραία δὲν ήνόιγε τὸ στόμα παρὰ διὰ νὰ προτρέψθ τὸν ἀνεψιόν της νὰ ὑπανδρευθῆ. Και αὐτὸς μὲν δὲν ἀπεκρίνετο· εκείνη ὁμως, οὔσα κωφῆ, ένόμιζεν ότι ήκουεν ἀπάντησιν και έλεγε·— Ναι, θὰ χαρῶ πολὺ νὰ ίδῶ την γυναϊκά σου πριν ἀποθάνω.

Οἱμοι! την γυναϊκά του!

Ἦτο πεπρωμένο νὰ μὴ φέρθ ποτὲ τοιαύτην εις την οἰκίαν εκείνην.

Ἄδύνατον εἶναι νὰ περιγράψωμεν την δεινὴν και ἀένναον πάλην τοῦ ταλαιπώρου μαρκίωνος ἀπεράσισε νὰ γράψθ πρὸς τὸν φίλον του Τορσίλ· ἀλλὰ τί νὰ γράψθ; Ἄνελάμβανε τὸ κονδύλιον, έγραφε δύο λέξεις, τὸ εἰρήπιτε, και εἰβδομάδας δλοκλήρους κατηνάλωσεν ὅπως γράψθ τὰ ἀσυνάρτητα ταῦτα·

• 20 Νοεμβρίου.

« . . . Τώρα ὅτε συνήλθον, ότι έπέισθην περὶ τῆς τύχης μου, ὅπως την ἀπεράσισαν οἱ νόμοι τοῦ κόσμου και ή θεία πρόνοια, δοκιμάζω βαθειαν λύπην. . . Η ψυχρά και αὐστηρά μοναξία τοῦ γηραιού μου οἴκου με πνίγει. Ὅποιον βάρος τὸ παρελθόν! κατασυντρίθει, φίλε μου, δλους ήμᾶς! . . τοὺς μὲν, διότι ένδίδοντες εις τὸ νεώτερον πνεῦμα, και δεχόμενοι τὰ πλεονεκτήματθ ἅτινα δαψιλεύει εις τὸν ἄνθρωπον, ἀπαρνοῦνται τὸ παρελθόν και συμμαχοῦσι μετὰ τῶν νέων ευγενῶν, οἵτινες εἶναι έργον τῶν ιδίων χειρῶν· τοὺς δὲ, διότι αὐτοὶ διαδεχθέντες τὸ παρελθόν και τὰς ὑποχρεώσεις αὐτοῦ, δὲν δύνανται νὰ εκπληρῶσιν αὐτὰς μετὰ τῆς νεωτέρας κοινωνίας. »

• 27 Νοεμβρίου.

« Εἰρωτῶ έμαυτόν, ὡσάκις ἀναθεωρῶ τὸν παρελθόντα βίον μου και τὸν βίον πολλῶν ἄλλων σεθεθέντα ἄγονον, έρωτῶ ἂν τὰ μυστήρια ἅτινα ἀνανεόνουσι τὸ πρόσωπον τοῦ κόσμου δὲν κατεδίκασαν τὰ ἀρχαία γένη εις θάνατον, εἰάν δὲν ὑπάρχη τις κατάρρα καθ' ήμῶν, καταστρέφουσα τὰ λείψανθ τῆς παρελθούσης κοινωνίας; . . »

« 3 Δεκεμβρίου.

« Κοινῶς λέγεται ὅτι τὰ γένη τὰ μὴ ἀναμιγνύομενα ἐκφυλίζονται. Μήπως τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ὡς πρὸς τὸ ἠθικὸν μέρος; Νομίζω ὅτι αἱ ἀναλλοίωτοι ἀρχαὶ τὰς ἀποικίας ὑπερασπιζόμεθα κατὰ πάσης προσβολῆς. . . . εἰς ἃς δὲν ἐπιτρέπομεν νὰ τροποποιηθῶσι δι' οὐδεμιᾶς νεωτέρας ἰδέας, στεροῦνται ἐκ τούτου καὶ τῆς ἰσχύος καὶ τοῦ κύρους αὐτῶν. Νομίζω ὅτι ἐνίοτε εἶναι ἀνάγκη νὰ παραβαίνωνται οἱ νόμοι, ὅτι διὰ τόλμης πρέπει νὰ ἀνανεώνωνται καὶ τὰ γένη καὶ αἱ καρδίαι. . . . Νομίζω. . . . πολλὰ νομίζω, Ἐρρίκα, καὶ εἶμαι τρελλός. . . »

« 13 Δεκεμβρίου.

« Ναι, εἶμαι τρελλός! διότι αἱ φιλοσοφικαὶ αὐταὶ θεωρίαι χρησιμεύουσιν εἰς τὸ νὰ καλύπτωσι τοὺς πειρασμούς καὶ τὰς ἐπαναστάσεις τῆς καρδίας μου· ἀλλ' ἤμην ἀφελής· ἐγὼ αὐτὸς ἠπατώμην. Τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι ἀγαπῶ σήμερον τὴν Σοφίαν πλέον ἢ χθές. Εἰς πᾶν μου βήμα λέγω· ἂν ἦτον ἐδῶ! πῶς ἢ γραῖα ἤχῳ θὰ ἐπανελάμβανε τὸν φαίδρον γέλωτά της! πῶς θὰ ἐφώτιζεν ὅ,τι εἶναι σκοτεινόν! πῶς θὰ ἐνθέρμαινεν ὅ,τι εἶναι ψυχρόν. Ἐνῶ ἐξ ἐναντίας βλέπω ἐρχόμενον τὸ γῆρας μελαγχολικὸν καὶ μεμονωμένον!

« Αἴφνης μοὶ ἔρχονται ὄρμαι νεότητος· θέλω νὰ τρέξω, νὰ ζητήσω τὴν Σοφίαν, νὰ τὴν ἀναγορεύσω μαρκεσίαν ὠραιότεραν, θελκτικωτέραν ὅλων τῶν μαρκεσιῶν Κρεμάν.

« Ὁ πατήρ της. . . φαίνεται ὅτι ὁ ἀγαθὸς αὐτῆς ἄνθρωπος δὲν ἐνέκρινε τὰς ἐπιθυμίας τοῦ Ἀρμάν. . . Θεωρεῖ τὴν συζυγίαν τῶν ἀνομοίων δυστύχημα. . . »

« 26 Δεκεμβρίου.

« Πολλάκις τὴν ἡμέραν, ἐνῶ περιφέρομαι ὅπως διασκεδάσω τὴν ταραχὴν μου, εὐρίσκωμι κατέναντι τῆς γραίας θείας μου, ἣτις μὲ ἀτενίζει ἐταστικῶς. Εἶναι κωφὴ, καὶ διὰ τοῦτο ἔγεινε σιωπηλὴ. Καθημένη εἰς τὸ πλατὺ αὐτῆς ἀνάκλιτρον, ἐμπροσθεν ῥοδαρίου, εἰς τὴν αὐτὴν γωνίαν πάντοτε, φαίνεται ὡς ἄλλη Σίβυλλα, δικάζουσα τὰ δικαιώματα καὶ τὰ χρέη τῶν ἀληθῶς εὐγενῶν. Στεκόμενος λοιπὸν κατέναντι αὐτῆς ἐτοιμάζομαι νὰ ἐξομολογηθῶ τὸ πάθημά μου· ἀλλὰ δὲν εὐρίσκω καὶ λέξεις. Φαίνεται ἴσως ὅτι τὸ μαντεῖον καταδικάζει τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας μου. »

« 13 Ἰανουαρίου.

« Τὸ πρωὶ σήμερον ὁ ἥλιος διέσχισε τὴν ὁμήχλην, ἣτις σκεπάζει ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν τὴν ἀτμοσφαιραν. Ἀνέβην νὰ περιπατήσω εἰς τὸ δῶμα. Ἐπειδὴ δὲ πρὸ πολλοῦ δὲν εἶχον ὑπάγει, διέκρινα εὐκολώτερον τὰ ἀποτελέσματα τοῦ χειμῶνος, καὶ ἠσθάνθην πολλὴν λύπην ἰδὼν τὴν τόσῃν ἐρήμωσιν. Αἱ ἀναμνήσεις κατέκλυσαν σωρηδὸν τὸν νοῦν μου. Ὅτε ἤμην νεανίσκος ἐκαθήμην εἰς τὸ δῶμα ἐκεῖνο, καὶ ἀναγινώσκων ἐθαύμαζον τὴν κοιλάδα τοῦ ῥοδαίου· μετὰ ταῦτα γενόμενος ἐφηβὸς ἐμάνθωνον τὴν σπαθασκίαν ὑπὸ τὰς ὕψεις τοῦ πατρὸς μου. . . . καὶ ὅτε ἤμην βρέφος ἐπαιζὼν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μητρὸς μου. . . »

« Ὡ φίλτατέ μου Ἐρρίκα! ὅποια θλήψις μὲ κατέλαθε! . . . Ὅ ἀποθάνω λοιπὸν ἀνευ τέκνων!

« Νὰ μὲ δώσῃ τέκνα ἡ Σοφία! Νὰ ἰδῶ τὸν υἱόν μου εἰς τὰς ἀγκάλας της! Ἐννοεῖς τί εὐδαιμονία!

« Τὰ τέκνα της θὰ ἦσαν καλὰ, ὠραῖα, εὐφυῆ· καὶ τίς θὰ ἐτόλμα νὰ εἶπῃ ὅτι δὲν εἶναι εὐγενῆ; »

Προσθεῖς δὲ εἰς ταῦτα ἐν ὑστερογράφῳ τὴν φράσιν ταύτην· « Συμβούλευσέ με, Ἐρρίκα, » ἔστειλεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τὴν ἐπιστολήν.

Ἀφοῦ ὅμως τὴν ἔστειλεν ἐταράχθη ἔτι πλέον· ἐφοβεῖτο τὴν ἀπόκρισιν ἣτις θὰ ἐδίδατο εἰς τὸ ὑστερόγραφόν του.

Μετὰ τινὰς ὥρας ἔστειλε καὶ ταύτην τὴν ἐπιστολήν εἰς τὸν φίλον του·

« Μὴ με ἀποκριθῆς, Ἐρρίκα, μὴ με συμβουλεύσῃς. Ἵπαγε νὰ ἴδῃς τὸν κύρ Γρηγόριον, τὴν Σοφίαν καὶ δὸς ἐπιτελείως νὰ ἐννοήσωσι τὴν ἐπιθυμίαν μου. Φθάνει νὰ τὴν εἰσακούσωσιν! Ἡ θεία μου, γυνὴ ἀγία, δὲν ἐπερίμενε ν' ἀκούσῃ τὴν ἐξομολόγησιν, τὴν ὅποιαν δὲν ἐτόλμων νὰ κάμω. Βλέπουσά με πάσχοντα, καὶ ἐπαναλαμβάνουσα τὸ αἰώνιον « Ὑπανδρεύθητι, Ἐδουάρδε, » θὰ ἐνόησε πόθεν προήρχετο τὸ νόσημά μου καὶ διὰ τοῦτο προσέθηκέν· « Ἐστῶ, Ὑπανδρεύθητι ὅποιανδήποτε ἀγαπᾷς, ἐάν τὴν τιμᾷς. » Ἐρχομαι λοιπὸν μετ' ὀλίγον.

Ζ΄.

Ἐλθὼν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου, καὶ μὴ εὐρὸν μήτε ἵππον μήτε ὑπνέτην ὅπως δέχθη αὐτὸν, ἐνόησεν ὅτι ὁ βαρόνος δὲν θὰ εἶχε λάβει τὴν δευτέραν ἐπιστολήν του. Ἀνέβη λοιπὸν εἰς ἵππον ἀγωγέως.

Καθ' ὁδὸν καὶ φόβος καὶ χερά καὶ δισταγμοὶ ἐπάλαιον ἐν αὐτῷ. Καὶ ποτὲ μὲν ἐκέντει τὸν ἵππον καὶ ἐβίαζε νὰ τρέχῃ ἀπὸ βυτῆρος, ποτὲ δὲ ἀνεχάτιζεν αὐτὸν, ὡς ἂν ἀπίσιον προκίσημα ἐγεννηῖτο εἰς τὴν καρδίαν του. Ὅτε δὲ ἔφθικεν εἰς τὸ χωρίον, ἐστάθη χωρὶς καὶ αὐτὸς νὰ ἐννοῇ διὰ τί ἐνώπιον τοῦ σχολείου, καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἐμβῇ. . . . Πῶς νὰ παρουσιασθῇ μόνος εἰς τὴν Σοφίαν;

Ἐν τοσούτῳ ἡ οἰκία ἐφάνη αὐτῷ σιωπηλὴ καὶ ἔρημος· διὰ τί;

— Ἄ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν, εἶναι πέμπτη καὶ θὰ ἀναχωρήσουν τὰ παιδιὰ.

Καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Ἐνῶ δὲ ἀνήρχετο πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του, ἔστρεψε πρὸς αὐτὴν τὸ βλέμμα, καὶ ἐνόμισεν ὅτι εἶδεν εἰς τὸν ἐξώστην τὴν Σοφίαν κατάλευκα ἐνδεδυμένην πλεπσίον τῆς βρονίδος.

Καὶ εὐθὺς ἐκέντησε καὶ ἐμάστισε συγχρόνως τὸν ἵππον τόσῳ δυνατὰ, ὥστε τὸ ζῶον ἀνωρθώθη.

— Θὰ πέσετε, Κ. μαρκίων, εἶπέ τις τῶν ἀγροφυλάκων τοῦ βαρόνου διερχόμενος τὴν ὄραν ἐκεῖνην. Ἐχετε κακὸν ἄλογον.

— Εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη ὁ μαρκίων· φαίνεται ὅτι τὸ γράμμα μου δὲν ἔφθασεν ἐγκαίρως, διότι δὲν ἦρχε εἰς τὸν σταθμὸν οὔτε ἄλογον οὔτε ὑπηρετήν.

— Ἀλλὰ μήπως ὑπάρχει κανὲν ἄλογον διαθέσιμον; ὅλα ὑπηρετοῦν διὰ τὸν γάμον.

— Ποῖον γάμον;

— Δὲν τὸ ἤξεύρετε; Ὁ νέος ἰατρός τοῦ ναυστάθμου ὑπανδρεύεται τὴν Κ. Σοφίαν. Σήμερον ὑπογράφεται τὸ προικοσύμφωνον καὶ αὐριον γίνεται χορός. Ὁ Κ. Κρεμὰν Σερὺ ἔκαμεν αὐτὸν τὸν γάμον· ἠγάπα πολὺ τὴν Κ. Λευκὴν καὶ ὁ ἰατρός εἶναι φίλος του.

Ὁ μαρκίων δὲν διέκοψε τὸν λόγον τοῦ ἀγροφύλακος· ἐνόμιζεν ὅτι ὀλόκληρος νιφὰς χιόνος καταπεσοῦσα ἀπέπνιξεν αὐτόν. Ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ δείξῃ τὴν ἀδυναμίαν του. Σταθεῖς δὲ ὀλίγον ἐψιθύρισεν·

— Ἄ! ναί, σ' εὐχαριστῶ.

Καὶ διέβη.

Ἀλλὰ διέβη χωρὶς πλέον νὰ βιάζῃ τὸν ἵππον. Μόλις δὲ εἶδε τὸν χωρικὸν γενόμενον ἄφαντον, καὶ στραφεὶς ἀφῆκε τὸ ζῶον νὰ ὑπάγῃ ὅπου θέλει. Καὶ νῦν μὲν διήρχετο ἀγροὺς, νῦν δὲ ἐπάτει δρόμους καὶ ἄλλοτε ἐπλανᾶτο ἐντὸς τοῦ δάσους. Ἐπὶ τέλους ἔφθασεν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου.

Καὶ ἐπανηλθεν εἰς τὴν ἐξοχὴν του γέρον ἤδη καὶ καταβεβλημένος.

Τὴν παρελθοῦσαν ἀνοιξὴν ἀπέθανε, καὶ ἔθαψεν αὐτὸν ἡ θεὸς του.

ΓΕΝΕΙΟΝ. Ἐκ τῆς ἱστορίας μανθάνομεν περίεργά τινεσὶν περὶ τινῶν περιφήμων γενεῶν. Ὁ Ἄνδρέας Ἐβερερ Ρομπέρ δὲ Γάλμπερ καὶ Οὐιενέκ, Γερμανός

ἵππότης καὶ σύμβουλος τοῦ αὐτοκράτορος Μαξιμιλιανοῦ τοῦ Β', εἶχε γένειον καταβαίνον μέχρι ποδῶν, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμῶν νὰ ἐπιδεικνύῃ πρὸς πάντας, οὐδέποτε μετέβαινε ἐπὶ ἀμάξης ἢ ἑφιππος εἰς τὴν αὐλὴν ἀλλὰ πεζός. Συνείθιζε δὲ νὰ τυλίσῃ αὐτὸ περὶ μακρὰν ράβδον. Εἶχε δὲ καὶ τοσοῦτω μεγάλην σωματικὴν ῥώμην, ὥστε ἐδύνατο νὰ συντρίψῃ ἀκόπως ὀγκωδέστατον πέταλον ἵππου. Εὐρεθεὶς ποτε εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ἀρχιδουκὸς Καρόλου ἐν Γράτς προσεκλήθει νὰ παλαίσῃ μετὰ Ἰουδαίου πρὸ μικροῦ βαπτισθέντος, ὅστις διὰ τὸ ἀνάστημα καὶ τὴν δύναμιν ἐφάνετο γίγας. Συνεφώνησαν δὲ νὰ δώσῃ ὁ εἰς πρὸς τὸν ἕτερον γρόνθον, καὶ ὕψος ἀποφασισθῇ τίς ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃ ἔρριψαν κληρον. Ὁ βαθυπώγων Ροβέρ ἐδοκίμασε τὸ πρῶτον γρονθοκόπημα, ἕνεκα τοῦ ὁποῖου ἔμεινε ὀκτὼ ἡμέρας κἀτάκοιτος. Ἀφοῦ δὲ ἀνέλαβε ἠθέλησε ν' ἀντεκδικιθῇ τὸν Ἰουδαῖον, ὅστις καὶ αὐτὸς εἶχε βαθὺν τὸν πώγωνα. Ἀρπάσας αὐτὸν περιτύλιξεν εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς κατέφερε τοσοῦτον ἰσχυρὸν γρόνθον, ὥστε καὶ τὸ γένειον καὶ ἡ σιαγὼν ἐξεκόλλησαν, ἀπολέσαντος ἐνταυτῷ τοῦ Ἰουδαίου τὸν τε πώγωνα καὶ τὴν ζωὴν.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Ροβέρτος μετεχειρίζετο τὸ μακρὸν καὶ λευκὸν αὐτοῦ γένειον ὅπως Ἡρόδικος ὁ Δ' μετεχειρίζετο τὰ πτερὰ τῆς περικεφαλαίας ἀνυψῶν αὐτὸ ὕψηλὰ εἰς σημεῖον προσκλήσεως.

Λοδοβίκος ὁ Ζ', θέλων νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὰς ἐντολάς τῶν ἐπισκόπων, ἐξύρισε τὸν πώγωνα αὐτοῦ· ἀλλ' ἡ βασίλισσα Ἐλεονώρα ἐθεώρησεν αὐτὸν τοσοῦτω γελοῖον μετὰ τὴν ἐκκοπὴν τοῦ γενείου, ὥστε ἐπεδόθη εἰς ἐργολαβίαν. Ἔνεκα τούτου διεζεύχθησαν.

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ ΠΑΝΔΩΡΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ 10' ΕΤΟΣ.

4. Α. Ρ. Ραγκαδάς, πρέσβυς.
2. Π. Βράϊλας Ἀρμένιος "
3. Ν. Σαρίπολος καθηγ. τοῦ Πανεπιστημίου
4. Ε. Α. Κουμανούδης " "
5. Ξ. Λάνδερρ " "
6. Γ. Περβάνογλου " "
7. Π. Ἀραβαντινός, ἐν Ἰωαννίνοις.
8. Θ. Κροῦσος.
9. Π. Λάμπρος, νομισματολόγος.
10. Γ. Δεκιγάλλης, ἰατρός.
11. Γ. Γ. Παπαδόπουλος, διευθ. τοῦ Ἑλλ.ν. Ἐκπαιδ.
12. Γ. Σακελλίων ἐν Πάτρῳ.
13. Βλάσιος Γ. Σκορδέλης, ἐν Φιλιππουπόλει.
14. Μαργαρίτης Δήμιτσας, ἐν Θεσσαλονίκῃ.
15. Δ. Κ. Παπαῤῥηγόπουλος δικηγόρος.
16. Ἄθαν. Πατριδης Ἑλληνοδιδάσκαλος.
17. Κωνσταντῖνος Ν. Σάβας.

18. Γ. Γαλάνης, καθηγ. Γυμνασίου.
19. Δ. Ροδεκανάκης, ἐν Ἀγγλίᾳ.
20. Ἄναγ. Κ. Γιαννόπουλος, δικηγόρος.
21. Σ. Ν. Αρχερόμης.
22. Γ. Λουκάς.
23. Ἐπαμ. Γ. Σταματιάδης
24. Κ. Τριχαλιώτης.
25. Κωνστ. Γ. Αρχερόμης, δικηγόρος.
26. Φίλιππος Γ. Λούζης, ἀνθυπασπ.
27. Γεωργιάδης Λαφρών, Γάλλος πρέξ. ἐν Κύπρῳ.
28. Δ. Κουζινόπουλος, ἰατρός ἐν Καππαδοκίᾳ.
29. Π. Α. Ἀξιώτης, ἐν Μαρσιουπόλει.
30. Μ. Γκιόλιας.
31. Ν. Δ. Περίτης.
32. Φ. Α. Μαυρογορδάτος, ἐν Βηρυττῷ.
33. Γ. Δημητρακόπουλος, ἐν Ἰρλανδίᾳ.

κλ. κλ.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ 10' ΤΟΜΟΥ.

Ὁ διευθ. Ν. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ.